

сърдце. Спомни си, отмъщавалъ ли съмъ до сега. Азъ искамъ да поучавамъ, да поправямъ, а не да уязвявамъ.

Тодоръ.

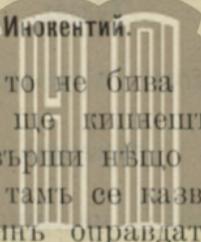
А шъкъ мене ето какво ми тежи на душа и азъ искамъ поне него да разберешъ. То е, — разбери ме, бе Инокенте, — то е отъ нужда. Азъ съмъ баща и не бивай такъвъ къмъ единъ баща.

Инокентий.

(Оборва глава и се намръща) Право да ти кажа, азъ не знамъ вече какво мога да отговоря!

Тодоръ.

Че не е ли тъй?



И тъй да е, но то не бива (замъкva) Ще кажа нѣщо, ама пакъ ще киннешъ — Това е слабо оправдание. Че кой върши нѣщо безъ нужда? Лани честохъ една книга и тамъ се казва, че всѣко прѣстѫпление има по еднътъ оправдателенъ мотивъ — е добрѣ, съгласенъ ли си да се не наказватъ прѣстѫпниците?

Тодоръ.

Онова е друго. А тукъ —

Инокентий.

Все сѫщо е. И въ една и въ дугия случай все прѣстѫпление, все кражба. Помисли, нима Джамбаза отъ добро е тръгналъ по тоя пътъ?

Тодоръ.

Ще рѣче азъ и Джамбаза?

Инокентий.

Разликата е въ количеството.